

MARY E. PEARSON

Traducere din limba engleză
IONEL GHIRAGOSIAN

CORINT
BOOKS
—2019—

CAPITOLUL UNU

AZI A FOST ZIUA ÎN CARE O MIE DE VISURI AVEAU SĂ moară și unul singur să se nască.

Vântul știa. Era prima zi de iunie, dar rafale reci suflau peste citadela din vârful dealului la fel de înverșunat ca în miezul iernii, făcând ferestrele să tremure ca blestemate și șerpuiind pe holurile răcoroase cu avertismente abia șoptite. Nu aveam cum să scap de ce urma.

De bine, de rău, orele treceau. Am închis ochii, știind că, în curând, ziua avea să se spintece în două, creând pentru totdeauna trecutul și viitorul vieții mele, și că se va întâmpla printr-un singur act, pe care nu îl puteam schimba, tot așa cum nu puteam să-mi schimb culoarea ochilor.

M-am îndepărtat de fereastra aburită de propria-mi suflare și am lăsat dealurile nesfârșite din Morrighan în legea lor. Era timpul să întâmpin ziua ce tocmai începea.

Liturgiile impuse au trecut așa cum erau rânduite, ritualurile și riturile, așa cum fuseseră planificate, toate amintind de măreția lui Morrighan și a Celor Rămași din care se născuse. Nu am protestat. Între timp, amorțeala m-a cuprins, apoi s-a

apropiat miezul zilei, iar inima mi-a luat-o la galop din nou când am înfruntat ultimele trepte care despărțeau lumea de aici de cea de dincolo.

Eram goală, cu fața în jos, pe o masă tare ca piatra, cu privirea ațintită la podeaua de sub mine în timp ce femeile acelea necunoscute îmi scrijeleau pe spate cu niște cuțite tocite. Am rămas nemișcată, chiar dacă știam că instrumentele care îmi atingeau pielea erau ținute de mâini pricepute. Cele care mânuiau obiectele erau conștiente că propriile vieți depindeau de îndemânarea lor. Nemișcarea m-a ajutat să ascund cât de stânjenită eram de goliciunea mea cât m-au atins mâinile străine.

Nu o vedeam pe Pauline, care stătea în apropiere și urmărirea, probabil îngrijorată, ci doar podeaua și părul meu lung, care mi se răsfirea în jurul feței într-un tunel negru, ce reușea să stăvilească totul, mai puțin zgomotul ritmic al lamelor.

Ultimul cuțit a ajuns mai jos, în scobitura delicată a spatelui, chiar deasupra feselor, iar eu m-am luptat cu instinctul de a mă retrage, însă, în cele din urmă, tot am tresărit. Un suspin adânc a străbătut încăperea.

— Nu te mișca! m-a sfătuit mătușa mea, Cloris.

Am simțit cum mama mi-a mângâiat ușor părul.

— Doar câteva linii, Arabella. Asta e tot.

Chiar dacă mi-a spus-o ca să mă aline, m-am supărat când mi-am auzit numele oficial, pe care mama insista să îl folosească, numele care aparținuse atâtor femei înaintea mea. Aș fi vrut ca măcar în ultima zi în Morrighan să lase deoparte formalitățile și să îl folosească pe cel preferat de mine, cel de alint, pe care îl îndrăgeau frații mei: *Lia*. Un nume simplu, care mi se părea mai potrivit.

Curând, ritualul s-a încheiat.

— Am terminat, a declarat Prima Artizană.

Celelalte artizane au confirmat în șoaptă.

Am auzit zăngănitul unei tăvi pe masa de lângă mine și am simțit aroma copleșitoare a uleiului de trandafir. Femeile au format un cerc – mătușa mea, mama, Pauline și celelalte chemate să asiste – și au murmurat rugăciuni. Am urmărit veșmintele negre ale preotului trecând pe lângă mine, iar vocea lui s-a ridicat deasupra celorlalte când m-a stropit pe spate cu ulei fierbinte. Artizanele l-au masat, degetele lor pricepute pecetluind nenumăratele tradiții ale Casei Morrighan, adâncind promisiunile scrise pe spatele meu, anunțând angajamentele de astăzi și asigurându-le pe toate cele din viitor.

„N-au decât să sper”, am gândit cu amărăciune când nu am mai reușit să mă concentrez, încercând să păstrez ordinea sarcinilor care încă mă așteptau, a celor scrise doar în inima mea, și nu pe o bucată de hârtie. Abia am auzit cuvântările preotului, o psalmodiere mormăită care exprima toate dorințele lor și niciuna de-a mea.

Aveam doar șaptesprezece ani. Nu aveam dreptul să visez la viitor?

— Și pentru Arabella Celestine Idris Jezelia, Prima Fiică a Casei Morrighan, roadele sacrificiului și ale binecuvântărilor lui...

Preotul a continuat să murmure nesfârșitele binecuvântări și jurăminte, vocea lui ridicându-se și umplând încăperea. Apoi, când am crezut că nu mai pot suporta, căci vorbele lui parcă îmi tăiau respirația, s-a oprit și, pentru un moment ce mi s-a părut plăcut și plin de compasiune, liniștea mi-a răsunat în urechi. Am respirat din nou, iar după aceea s-a dat ultima binecuvântare:

— Deoarece regatele s-au ridicat din cenușa oamenilor și sunt clădite pe oasele celor pierduți, vom reveni dacă așa va voi Providența.

Mi-a ridicat bărbia cu o mână, iar cu degetul mare al celeilalte mâini mi-a uns fruntea cu cenușă.

— La fel va fi pentru această Primă Fiică a Casei Morri-ghan, a terminat mama mea, așa cum era tradiția, și a șters cenușă cu o cârpă muiată în ulei.

Am închis ochii și mi-am plecat fruntea. *Prima Fiică*. O binecuvântare și un blestem. Și, dacă s-ar fi știut adevărul, o rușine.

Mama m-a atins din nou, iar mâna i-a rămas pe umărul meu. Pielea m-a usturat la atingerea ei căci alinarea a venit prea târziu. Preotul a spus o ultimă rugăciune în limba maternă a mamei mele, o rugăciune de protecție, care, în mod ciudat, nu era tradițională, iar ea și-a retras mâna.

S-a mai turnat niște ulei, iar rugăciunile psalmodiate ob-sedant au răsunat prin încăperea din piatră rece. Parfumul de trandafiri a umplut aerul. Am inspirat adânc. Fără să vreau, am savurat partea în care uleiurile fierbinți și mâinile calde mi-au masat nodurile formate în mine de câteva săptămâni. Căldura catifelată a calmat usturimea acidului lămâii amestecate cu vop-sea și, pentru o clipă, parfumul floral m-a dus undeva departe, într-o grădină de vară ascunsă, unde nimeni nu mă putea găsi. Măcar de-ar fi fost atât de ușor!

Din nou, ritualul a fost declarat încheiat, iar artizanele s-au retras. Când au văzut rezultatul final de pe spatele meu, cei prezenți au răsuflet în cor.

Am auzit pe cineva apropiindu-se.

— Îndrăznesc să spun că nu se va uita prea mult la spatele ei, având la dispoziție restul priveliștii.

Un chicot a străbătut încăperea. Mătușa Bernette era cam slobodă de gură și nu se sfia să spună ce gândea, nici măcar cu un preot în odaie sau când ceremonialul era în plină desfășurare.

Tata pretindea că de la ea moștenisem limba ascuțită, deși astăzi fusesem prevenită să nu scap vreun porumbel.

Pauline m-a luat de braț și m-a ajutat să mă ridic.

— Înălțimea Voastră, a spus când mi-a dat un cearșaf moale ca să mă înfășor, cruțând astfel câtă demnitate mai aveam.

Ne-am privit rapid cu subînțeles, ceea ce m-a întărit, apoi m-a condus spre o oglindă înaltă, în fața căreia mi-a oferit o oglinjoară argintie de mână, ca să văd și eu rezultatul. Mi-am dat părul lung într-o parte și am lăsat cearșaful să cadă suficient cât să-mi dezvelească partea de jos a spatelui.

Ceilalți mi-au așteptat răspunsul în liniște. M-am abținut să suspin. Nu voiam să-i dau mamei satisfacție, dar nu puteam nega faptul că era un *kavah*, un desen de nuntă, splendid. Chiar mă uimea. Blazonul urât al regatului Dalbreck fusese realizat uimitor de frumos: leul mârâia împlânzit pe spatele meu, desene complicate îi mărgineau grațios ghearele, iar plantele agățătoare din Morrighan șerpuiiau cu o eleganță agilă, coborând în V pe spate până ce ultimii cârcei delicați se agățau și se răsuceau pe adâncitura zonei lombare. Leul era respectat și, totuși, subjugat în mod ingenios.

Gâtul mi s-a uscat, iar ochii m-au usturat. Era un *kavah* care ar fi putut să-mi placă..., pe care aș fi fost mândră să îl port. Am înghițit în sec și mi l-am imaginat pe prinț la terminarea jurămintelor, când avea să îmi ridice voalul de mireasă, cu gura căscată de uimire. *Broscoi libidinos!* Dar le-am spus artizanelor cele cuvenite.

— Este perfect! Vă mulțumesc și nu mă îndoiesc de faptul că regatul Dalbreck le va respecta de azi înainte pe artizanele din Morrighan.

Mama a zâmbit, știind cât de greu îmi fusese să rostesc aceste vorbe.

Apoi toată lumea a fost condusă afară, pregătirile rămase căzând în sarcina părinților mei și a lui Pauline, care urma să mă asiste. Mama a adus cămașa din mătase albă din garderobă, o bucată de material așa de subțire și de fluid, încât părea că i se topise pe brațe. Pentru mine era o formalitate nefolositoare, deoarece acoperea prea puțin, fiind la fel de transparent și de trebuincios precum nesfârșitele noastre tradiții. A urmat rochia, al cărei spate cobora în același V ca să încadreze minunatul *kavah* care cinstea regatul prințului și dezvăluia noua apartenență a miresei lui.

Mama a strâns șireturile din structura ascunsă a rochiei, trăgându-le bine, astfel încât cămașa a părut să mi se lipească ușor pe talie, fără ca materialul să se întindă pe spate. Era o performanță la fel de grozavă ca podul din Golgata, dacă nu și mai și, iar eu m-am întrebat dacă nu cumva croitoresele vrăjiseră un pic materialul și firele. Era mai bine să mă gândesc la detaliile astea decât la ce avea să urmeze. Mama mi-a întors chipul în mod ceremonios spre oglindă.

În ciuda indignării mele, eram hipnotizată. Era cu adevărat cea mai frumoasă rochie pe care o văzusem vreodată. Uimitor de elegantă, dantela densă Quiassé a artiștilor locali era singurul ornament din jurul decolteului adânc. *Simplitate*. Dantela urmărea în oglindă croiala spatelui rochiei. Păream altcineva în ea, o persoană mai în vârstă și mai înțeleaptă. Cineva cu o inimă pură care nu avea secrete. Cineva... care nu semăna deloc cu mine.

Fără un cuvânt măcar, m-am îndreptat spre fereastră, însoțită de oftatul ușor al mamei. În depărtare, am zărit ruina surpată și sângerie a turlei din Golgata, tot ce mai rămăsese din podul care se întindea odinioară plin de măreție peste golful vast. Când, avea să dispărea și el, înghițit asemenea rămășițelor marii

construcții. Nici măcar misterioasa magie inginerescă a Anticilor nu putea sfida inevitabilul. De ce trebuia să încerc eu?

Am simțit că mi se făcea greață și mi-am întors privirea către poalele dealului, unde căruțele înaintau cu greu pe drumul de sub cetate, îndreptându-se spre piața orașului, încărcate cu fructe sau flori, ori poate cu butoaie cu vin din podgoriile din Morrighan. Împestrițau peisajul și trăsurile elegante, trase de armăsari desăvârșiți.

Poate că într-una dintre acele trăsurile se aflau, ținându-se de mână și abia reușind să își ia privirea unul de la celălalt, fratele meu mai mare, Walther, și tânăra lui mireasă, Greta, invitați la nunta mea. Și poate că ceilalți frați ai mei erau deja în piață, zâmbindu-le tinerelor care le plăceau. Îmi aduc aminte că îl văzusem pe Regan, cu ochi visători, șoptindu-i vorbe dulci fiicei vizitiului chiar în urmă cu câteva zile pe un hol întunecat, iar pe Bryn, cochetând cu altă fată în fiecare săptămână, incapabil să se hotărască doar la una. Cei trei frați mai mari pe care îi adoram erau liberi să se îndrăgostească și să se însoare cu oricine pofteau. Și fetele erau libere să aleagă. Toată lumea era liberă, inclusiv Pauline, care avea un admirator ce urma să se întoarcă la ea la sfârșitul lunii.

— Cum ai făcut-o, mamă? am întrebat eu, uitându-mă încă la trăsurile care treceau pe dedesubt. Cum ai călătorit tocmai din Gastein ca să te căsătorești cu un broscoi pe care nu îl iubeai?

— Tatăl tău nu este un broscoi, a spus serioasă mama.

M-am întors spre ea.

— Poate că e rege, însă tot un broscoi e. Vrei să îmi spui că atunci când te-ai căsătorit cu un străin de două ori mai în vârstă decât tine, nu ți s-a părut un broscoi?

Mama m-a privit cu ochii ei cenușii și calmi.

— Nu, nu mi s-a părut. Era destinul meu, datoria mea.

Un oftat obosit mi-a ieșit din piept.

— Deoarece erai o Primă Fiică.

Subiectul Primei Fiice era unul pe care mama îl evita mereu cu ingeniozitate. În ziua aceea, însă, fiind doar noi două, fără nimeni și nimic care să ne tulbure, nu se putea feri. Am văzut-o înțepenind, cu bărbia ridicându-i-se cu demnitate.

— Este o onoare, Arabella.

— Dar nu am darul Primei Fiice. Nu sunt o *Siarrah*. Familia Dalbreck va descoperi curând că nu sunt bunul de preț care cred membrii ei că sunt. Nunta asta e o înșelătorie.

— Darul poate veni în timp, mi-a răspuns ea fără vlagă.

Nu am contrazis-o. Se știa că majoritatea Primelor Fiice căpătau darul până la maturitate, iar eu eram femeie de patru ani deja. Nu afișam însă niciun semn al vreunui dar. Mama se agăța de speranțe false. M-am întors, uitându-mă din nou pe fereastră.

— Și chiar dacă nu apare, a continuat mama, nunta nu este o înșelătorie. Această uniune nu înseamnă un singur dar de preț. Onoarea și privilegiul de a fi Prima Fiică dintr-o descendență regală sunt un cadou în sine. Poartă cu el istoria și tradiția. Asta e tot ce contează.

— De ce Prima Fiică? Poți fi sigură că darul nu este transmis unui fiu? Sau celei de-a doua fiice?

— S-a întâmplat, dar... nu este de așteptat. Și nu este... tradițional.

„Și tradițional este să îți pierzi și darul?” Cuvintele nerostite atârnav tăioase între noi, dar nici măcar eu nu o puteam răni pe mama cu ele. Tatăl meu nu o consultase în privința chestiunilor de stat la începutul căsniciei lor, dar auzisem poveștile de dinainte, când darul ei era puternic și ceea ce spunea ea chiar

conta. Presupunând că vreunul dintre lucrurile astea era adevărat. Nu mai eram sigură.

Nu mai aveam răbdare pentru bolboroseli. Îmi plăcea să gândesc și să vorbesc simplu și direct. Și eram atât de sătulă să aud de tradiție, încât eram sigură că, dacă acel cuvânt ar fi fost rostit încă o dată, mi-ar fi explodat capul. Mama era din altă epocă.

Am auzit-o apropiindu-se și i-am simțit brațele calde cuprinzându-mă. Gâtul mi s-a umflat.

— Draga mea fiică, mi-a șoptit la ureche, nu contează dacă darul va veni sau nu. Nu te îngrijora! Este ziua nunții tale.

Cu un broscoi. L-am zărit pe regele din Dalbreck atunci când a venit să facă înțelegerea – ca și când aș fi fost un cal dat la schimb fiului său. Regele era la fel de bătrân și de gârbovit ca degetul artritic al unei babe, destul de bătrân încât să-mi fie bunic. Coccoșat și lent, a avut nevoie de ajutor să urce scările spre Marea Sală. Chiar dacă prințul avea o câtime din vârsta lui, tot era un filfizon ridat și fără dinți. Gândul ca el să mă atingă, cu atât mai puțin....

Am tremurat la gândul mâinilor osoase și bătrâne mângâindu-mi obrazul sau al buzelor stafidite atingându-le pe ale mele. M-am tot uitat pe fereastră, dar nu am văzut nimic dincolo de geam.

— De ce nu am putut cel puțin să îl examinez mai întâi?

Mama și-a luat mâinile de pe mine.

— Să îl examinezi pe prinț? Relația noastră cu familia Dalbreck deja este, în cel mai bun caz, fragilă. Ne-ai fi pus să le insultăm regatul cu o asemenea cerere, când regatul Morrighan speră să facă o alianță importantă?

— Nu sunt un soldat în armata tatei.

Mama s-a apropiat, mângâindu-mi obrazul, și mi-a șoptit:

— Ba da, draga mea. Ești.

Am simțit un fior pe șira spinării.

Ea m-a strâns o ultimă dată și s-a retras.

— Este timpul. Mă duc să iau mantia de nuntă, a spus și a plecat.

Am traversat odaia spre dulap și am deschis ușile, trăgând sertarul de jos și luând o pungă din catifea verde, în care era un pumnal subțire cu pietre prețioase. Fusese un cadou de la frații mei la împlinirea vârstei de șaisprezece ani, unul pe care nu aveam voie să îl folosesc vreodată – cel puțin nu în mod deschis –, dar partea din spate a ușilor mobilei purta semnele antrenamentului meu secret. Am mai luat alte câteva bunuri, le-am înfășurat într-o cămașă și am legat bocceaua cu o panglică.

Pauline a revenit după ce s-a îmbrăcat, iar eu i-am dat legătura.

— Voi avea grijă de ea, a spus emoționată de pregătirile din ultima clipă și a părăsit încăperea chiar în clipa în care mama s-a întors cu mantia.

— De ce să aibă grijă? a întrebat mama.

— I-am mai dat niște lucruri pe care vreau foarte mult să le iau cu mine.

— Bunurile de care ai nevoie au fost trimise ieri în cufere, a spus când a străbătut odaia spre patul meu.

— Mai erau câteva pe care le-am uitat.

Ea a clătinat din cap, amintindu-mi că era puțin spațiu în trăsură, iar călătoria spre Dalbreck era una lungă.

— Mă voi descurca, am răspuns eu.

Mama a lăsat pe pat mantia, care fusese călcată și atârnată, astfel încât nicio cută sau încrețitură să nu îi strice frumusețea. Mi-am trecut mâna peste bucata de catifea. Albastrul era la fel de închis ca noaptea, iar rubinele, turmalinele și safirele care

înconjurau marginile erau stelele ei. Bijuteriile aveau să se dovedească folositoare. Tradiția spunea că mantia trebuia să fie pusă pe umerii miresei de ambii părinți și, totuși, mama se întorsese singură.

— Unde este..., am început să întreb, apoi am auzit o armată de pași răsunând pe hol.

Inima mi s-a scufundat și mai mult. Nu venea singur, nici măcar pentru asta. Tata a intrat în odaie însoțit de lordul vicerege într-o parte, de cancelarul și dascălul regal în cealaltă parte, urmat de diverși lachei din cabinetul său. Știam că viceregele se achita doar de sarcinile care îi fuseseră încredințate – mă trăsese deoparte la puțin timp după semnarea documentelor și îmi spusese că se opusese mariajului –, dar, până la urmă, era un om rigid, cu simțul datoriei, ca și restul. Dascălul și cancelarul îmi plăceau în mod special, fapt de care erau conștienți, dar nu mă simțeam vinovată, de vreme ce știam că sentimentul era reciproc. Pielea mi se făcea ca de găină ori de câte ori mă apropiam de ei, de parcă tocmai aș fi intrat pe un câmp cu căpușe însetate de sânge. Ei, mai mult decât oricine, se bucurau, probabil, să scape de mine.

Tata s-a apropiat, m-a sărutat pe ambii obraji și s-a retras ca să mă privească, oftând din toți rărunchii.

— Ești la fel de frumoasă ca mama ta în ziua nunții.

M-am întrebat dacă această neobișnuită afișare a emoțiilor era pentru ochii celor care priveau. Rareori vedeam un moment de afecțiune între părinții mei, apoi, într-o secundă, i-am observat privirea mutându-se de la mine, la ea și zăbovind acolo. Mama s-a uitat la el, iar eu m-am întrebat ce își transmiteau. Iubire? Sau regretul iubirii pierdute și pentru ce ar fi putut fi? Nesiguranța a umplut un gol ciudat din mine și o sută de întrebări mi-au venit pe buze, dar, cu dascălul, cancelarul și

anturajul nerăbdător care urmăreau, am ezitat să adresez vre-una dintre ele. Poate că asta intenționa tata.

Pontatorul, un bărbat mic și îndesat, cu ochi bulbucați, și-a scos omniprezentul ceas de buzunar. El și ceilalți l-au condus pe tata înapoi, ca și când ei ar fi fost cei care țineau frâiele regatului, și nu invers.

— Suntem presați de timp, Maiestatea Voastră, i-a amintit el tatălui meu.

Viceregele mi-a aruncat o privire plină de compasiune, dar a dat afirmativ din cap.

— Maiestatea Voastră, nu vrem să facem ca familia regală din Dalbreck să aștepte această ocazie importantă. După cum știți foarte bine, nu va fi bine primit un astfel de gest.

Vraja și privirea s-au destrămat. Mama și tata mi-au pus mantia pe umeri, închizând fibula de la gât, apoi doar tata mi-a ridicat gluga și m-a sărutat din nou pe ambii obraji, de data asta cu mai multă rețineră, doar respectând protocolul.

— Servești bine regatul Morrighan în ziua asta, Arabella.

Lia.

Ura numele Jezelia, deoarece nu se mai întâlnise în descendența regală, *nu se mai întâlnise nicăieri*, afirmase el, dar mama insistase asupra lui fără nicio explicație. În această privință rămăsese de neînduplecat. A fost probabil ultima dată când tata a cedat în fața vreunei dorințe de-ale ei. Nici măcar asta nu aș fi aflat, dacă nu mi-ar fi spus mătușa Bernette, și chiar și ea aborda cu multă precauție subiectul, încă sensibil pentru părinții mei.

I-am studiat chipul. Tandrețea trecătoare din urmă cu o clipă dispăruse, gândurile lui trecând deja la chestiuni de stat, dar m-am uitat în ochii lui, sperând la mai mult. Nu s-a întâmplat nimic. Mi-am ridicat bărbia, stând mai fermă.

— Da, chiar servesc bine regatul, exact așa cum ar trebui, Maiestatea Voastră. Sunt, la urma urmelor, un soldat în armata voastră.

El s-a încruntat și s-a uitat întrebător la mama, care a scuturat ușor din cap, ignorând tăcută chestiunea. Tata, care era mereu mai întâi rege și după aceea părinte, s-a mulțumit să îmi ignore remarca, deoarece, ca întotdeauna, alte chestiuni erau mai importante. Apoi s-a întors și a plecat cu anturajul său, spunând că urma să ne vedem la biserică, datoria lui față de mine fiind acum împlinită. *Datoria*. Era un cuvânt pe care îl uram chiar mai mult decât detestam să aud vorbindu-se despre *tradiție*.

— Ești pregătită? a întrebat mama când ceilalți au părăsit în sfârșit odaia.

Am încuviințat cu o mișcare din cap.

— Dar trebuie să rezolv ceva personal înainte să plecăm. Ne vedem pe holul de jos!

— Pot...

— Te rog, mamă...

Vocea mi s-a spart pentru prima dată.

— Am nevoie doar de câteva minute.

Mama a cedat, iar eu i-am ascultat ecoul singuratic al pașilor când s-a retras pe hol.

— Pauline? am șoptit, ștergându-mi obrajii.

Pauline a intrat în odaie prin budoar. Ne-am uitat una la cealaltă, cuvintele neavându-și rostul și înțelegând clar ce ne aștepta, căci fiecare detaliu al zilei fusese deja dezbătut în timpul unei lungi nopți de nesomn.

— Mai ai timp să te răzgândești. Ești sigură? m-a întrebat Pauline, dându-mi o ultimă șansă ca să mă retrag.

Sigură? Pieptul mi s-a strâns de o durere atât de profundă și reală, încât m-am întrebat dacă inima chiar putea să se frângă.

Sau frica era cea care mă străpungea? Mi-am apăsât o mână pe piept, încercând să alin înțepătura pe care o simțeam acolo. Poate că era punctul rupturii.

— Nu este cale de întoarcere. Alegerea a fost făcută în locul meu, am răspuns eu. De acum, acesta e destinul pe care va trebui să îl accept, la bine sau la rău.

— Mă rog să fie bine, prietena mea, a spus Pauline, dând înțelegătoare din cap.

Și, astfel, ne-am grăbit pe holul gol și boltit spre partea din spate a castelului, apoi pe scara întunecată a servitorilor. Nu am trecut pe lângă nimeni – toată lumea era fie ocupată cu pregătirile de la biserică, fie aștepta în fața cetății procesiunea regală spre piață.

Am ieșit pe o ușiță din lemn cu balamale groase și negre, în soarele orbitor. Vântul ne sufla rochiile, iar mie mi-a tras gluga de pe cap. Am zărit poarta întunecată a fortăreței, folosită doar pentru vânatoare și plecări discrete, deja deschisă, după cum se poruncise. Pauline m-a condus printr-o curte noroioasă spre zidul umbrit și ascuns al clădirii trăsurilor, unde un băiat de la grajd cu ochi mari aștepta cu doi cai înșeuăți. Acesta s-a bulbucat imposibil de mult când m-am apropiat.

— Înălțimea Voastră, trebuia să urcați în trăsură pe care v-am pregătit-o, a spus el, înecându-se cu vorbele. Așteaptă la treptele din fața cetății. Dacă...

— Planurile s-au schimbat, am spus eu ferm și mi-am adunat rochia astfel încât să pot urca pe scară.

Băiatul cu părul blond a rămas cu gura căscată când s-a uitat la rochia mea cândva imaculată, la tivul deja stropit cu noroi mânjindu-mi acum mânecile și juponul din dantelă și, mai rău, mantia de nuntă, cu bijuterii.

— Dar...

— Grăbește-te! Dă-mi mâna odată! am izbucnit eu, luându-i frâul.

Băiatul s-a supus, ajutând-o și pe Pauline.

— Ce voi spune...

Nu am mai auzit ce a îngăimat, căci copitele care galopau acopereau toate argumentele trecute și prezente. Cu Pauline lângă mine, într-o acțiune al cărei efect nu mai putea fi șters, o acțiune care curma o mie de vise, dar dădea naștere unuia singur, am fugit spre pădure și nu am privit nicio clipă înapoi.